

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา ปี A

(วันที่ 4 ตุลาคม ค.ศ. 2020)

พี่น้องที่รัก เรื่องไม่น่าเชื่อประการหนึ่งในชีวิตของพระเยซูเจ้าคือ มีประชาชนจำนวนมากได้ปฏิเสธพระองค์ ดังที่เราทราบกันดี สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำล้วนแต่เป็นสิ่งที่ดี พระองค์ทรงพยายามนำประชาชนไปสู่ความสุขนิรันดร พระองค์ทรงสั่งสอนไม่เพียงเกี่ยวกับความดีและความรักของพระบิดาที่มีต่อมวลมนุษย์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงเผยแสดงให้เห็นความดีและความรักนั้นด้วยกิจการต่างๆ ของพระองค์ด้วย แน่نون การปฏิเสธของประชาชนทำให้พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกเจ็บปวดและผิดหวัง แต่สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจสำหรับพระองค์ เพราะการปฏิเสธเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและน่าเศร้าใจของประชาชนของพระองค์อยู่แล้ว และพระองค์ทรงรู้ประวัติศาสตร์นี้เป็นอย่างดี

พระเยซูเจ้าทรงเข้าใจว่าท่าทีของประชาชนที่มีต่อพระเจ้าในสมัยพระองค์ไม่ต่างจากท่าทีของประชาชนในสมัยประกาศกอิสยาห์เท่าใดนัก พุดง่าย ๆ ก็คือ ในอดีตบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นอย่างไร ปัจจุบันพวกเขายังคงเป็นอย่างนั้น รวบรวมร้อยปีก่อนการบังเกิดของพระเยซูเจ้า ประกาศกอิสยาห์ได้พยายามโน้มน้าวจิตใจประชาชนให้หันหนีจากชีวิตที่ชั่วร้ายและไม่บังเกิดผล พร้อมกับเรียกร้องพวกเขาให้กลับมาหาพระเจ้าเที่ยงแท้ ท่านเริ่มด้วยการนำเสนอสิ่งที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน ท่านชี้ให้เห็นว่าคนที่พยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องทำเพื่อสนองงุ่นของตน มีสิทธิที่จะคาดหวังผลผลิตที่ดีจากสวนนั้น สวนงุ่นที่ไม่ให้ผลผลิตตามที่คาดหวังไว้สมควรจะถูกทำลาย ทุกคนเห็นด้วยกับหลักการนี้ จากนั้น ท่านจึงค่อยๆ เผยความจริงที่ท่านตั้งใจจะบอก นั่นคือ ประชาชนชาวอิสราเอลเองแหละคือสวนงุ่นของพระเจ้าที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากพระองค์ แต่กลับให้ผลผลิตที่ตรงกันข้ามกับความคาดหวังของพระองค์ **“พระองค์ทรงหวังความยุติธรรม แล้วทรงพบแต่การนองเลือด ทรงหวังความชอบธรรม กลับทรงพบเสียงร้องให้ช่วย”** (อสย 5:7)

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงเล่าอุปมาที่มีสาระสำคัญเดียวกัน แต่ในวิถีทางแตกต่างกัน แทนที่จะพูดถึงความคาดหวังที่จะได้รับผลผลิตที่ดีจากสวนงุ่น พระองค์ทรงพาดพิงถึงหน้าที่ของบรรดาคณเฒ่าสวน พวกเขาต้องให้ส่วนแบ่งจากผลผลิตในส่วนของการลงทุนแก่เจ้าของสวนงุ่น บรรดาคณเฒ่าที่เจ้าของสวนส่งไปหมายถึงประกาศกทั้งหลายในพันธสัญญาเดิม ประกาศกอิสยาห์เป็นหนึ่งในพวกเขาด้วย ส่วนบุตรชายของเจ้าของสวนหมายถึงพระเยซูเจ้าเอง การที่บรรดาคณเฒ่าสวนปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเขาใช้เหล่านั้นคือได้ว่าเป็นเรื่องที่ชั่วร้ายมากพออยู่แล้ว แต่การฆ่าบุตรชายของเจ้าของสวนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถทนต่อไปอีกได้ นี่เป็นคำเตือนที่ชัดเจนซึ่งประชาชนในสมัยของพระเยซูเจ้าได้ยิน แต่ไม่ยอมรับ

พอคิดว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ ที่บรรดาประกาศก และแม้แต่พระเยซูเจ้าได้รับการปฏิเสธจากประชาชนจำนวนมากมายาวนาน มีเหตุผลที่สลับซับซ้อนหลายอย่าง แต่เหตุผลที่เด่นชัดประการหนึ่งคือ หลายครั้งความจริงทำให้ผู้เผชิญต้องเจ็บปวด ความจริงดังกล่าวนี้ไม่ใช่ความจริงเกี่ยวกับความดีและความรักของพระเจ้าโดยตรง แต่เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องและสมควรได้รับการตอบสนองต่อความดีและความรักของพระองค์ การตอบสนองนี้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงแนวทางในการดำเนินชีวิตและแนวทางในการปฏิบัติอย่างสิ้นเชิง ปรกติแล้ว เมื่อความจริงทำให้เราต้องเผชิญกับความล้มเหลว หรือความบกพร่อง หรือความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง เรามักจะมีปฏิกิริยาต่อต้าน แนวทางที่ง่ายที่สุดที่หลายคนใช้คือ ไม่สนใจหรือปฏิเสธความจริงนั้น เช่น เมื่อคุณครูแจ้งให้พ่อแม่ที่ขาดความรับผิดชอบทราบว่าคุณของพวกเขาไม่สนใจเรียนและขาดระเบียบวินัยในโรงเรียน การรายงานของคุณแบบนี้เป็นทั้งการตัดสินพ่อแม่และลูกของพวกเขาในเวลาเดียวกัน แต่แทนที่จะเผชิญกับความล้มเหลวและพยายามทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อช่วยลูกของพวกเขา พ่อแม่คุณนั้นก็กลับหาทางออกง่ายๆ ด้วยปฏิเสธรายงานของคุณครู

ถ้าพ่อถามว่า “ใครกำลังปฏิเสธพระเยซูเจ้าอยู่เวลานี้?” เราอาจคิดถึงบรรดาคนที่ไม่มีศาสนาหรือคนที่ไม่มี ความเชื่อทั้งหลาย แต่น่าสังเกตว่าผู้ฟังอุปมาของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ไม่ใช่พวกที่ไม่มีศาสนาหรือคนที่ไม่มี ความเชื่อ แต่เป็นบรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชน ซึ่งหยิ่งทะนงในความชอบธรรมของตนเองเพราะการปฏิบัติ ตามบทบัญญัติของศาสนาอย่างครบถ้วนของพวกเขา ปัญหาคือ ความศรัทธาของพวกเขาเป็นเพียงเรื่องผิวเผินภายนอก เท่านั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่ออกมาจากใจของพวกเขา

อันที่จริง คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ค่อนข้างเรียกร้องความเสียสละและความกล้าหาญ จากตัวเราเป็นอย่างมาก เช่น เราต้องแบกกางเขนทุกวันและติดตามพระองค์ เราต้องกล้าตัดเพื่อนพี่น้องที่หลงผิด เรา ต้องพร้อมที่จะให้อภัยคนที่ทำผิดต่อเราตลอดเวลา เราต้องพร้อมที่จะสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่ชีวิตเพื่อพระเจ้าและเพื่อ รักษาความเชื่อของเรา ทุกครั้งที่เราได้ยินข้อเรียกร้องเหล่านี้ เรามีปฏิกิริยาต่อต้านบ้างหรือเปล่า? เราปฏิเสธโดยบอกว่า พวกมันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิบัติได้หรือล้าสมัยไปแล้ว หรือเป็นข้อเรียกร้องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเรา แต่เกี่ยวข้องกับคนอื่น หรือคนบางกลุ่มมากกว่า? แต่ถ้าเรารับฟังคำสั่งสอนเหล่านั้นและยอมรับว่าเรายังไม่ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรง เรียกร้องจากเรา เรากำลังเปิดตัวเองต่อความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

พี่น้องที่รัก ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่หลายครั้งความจริงสามารถก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ผู้กำลังเผชิญ ความจริงนั้นได้ แม้แต่ความจริงที่พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอน ความจริงดังกล่าวเรียกร้องเราให้ต้องแตกต่างจากคนอื่น ให้ ยอมรับความลำบากและปฏิเสธตัวเองเพื่อจะได้มีที่ว่างในหัวใจสำหรับคนอื่น ให้เราเลิกเห็นแก่ตัวเพื่อจะสามารถรักและรับ ใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ได้อย่างเต็มที่ เวลานี้เราไม่ต้องคิดถึงบรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสของประชาชน เราไม่ ต้องมองไปที่คนอื่น แต่ถามตัวเองจริงๆ ว่า “ใครกำลังปฏิเสธพระเยซูเจ้าอยู่เวลานี้? ตัวเราเองหรือเปล่า?”

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน